

ריטה קוגן

לוכדת בין שפתי חצץ וחיוכים

שלוש יריקות מעבר לכתף

(#ג'ו מוסרת ד"ש, אפילו)

אם אקח מקלף חד מחד ומעל ממחטה
אקלף את גדול העור המדלק שקוראים לו "אתה" –

האם ארפא?

אם אקרא שלש פעמים מול מראה מנגבת היטב מקצה עד קצה
"דבוק צא! דבוק צא! דבוק צא!" –

האם ארפא?

אם אשליף מטבעות לתוך מזרקות מרעלות,

אם אצמד תחת קורות מצלבות, מפרזלות,

אם אלבש את בגדי במהפך, עד כלות,

אם אדקר בבות עשויות שעה ושעה אדם באצבעות קלות –

האם ארפא?

גברופא

.1

ריש רוֹצֵצֶת בְּרָחָה
 מְסַפּוֹר אֶהְבֶּה
 וְהִפְכָּה אוֹתוֹ
 לְסַפּוֹר אֶהְרַע.
 רַעַל.
 רִיק.
 רְשָׁעוֹת.
 רְמִיסָה מְרַבֶּבֶת.
 הוּא אֱלֹהִים,
 אֵיפֹה הִיא
 צֹלַע הַחֲמֵלָה
 שֶׁתִּתֵּן לִי וְתִהְיֶה
 לְסַפּוֹר אֶהְלֶה.

.2

אֲנִי חוֹלָה, אֲבֹא.
 דָּמִי הֶרַעַל, אֲבֹא.
 אֲנִי נוֹשָׁאת בְּתוֹכִי וִירוֹס
 תּוֹגַת גְּבָרִים.
 גֶּבֶר בָּא, גֶּבֶר הוֹלֶכֶת,
 אֶךְ תּוֹגַתִּי גּוֹאֵה וְתוֹקֶפֶת,
 וְגוֹפִי יוֹצֵא לְמַסַּע
 הַשְׁמָדָה עֲצָמִית.

3.

עֲבַרְתָּ אוֹתִי
וְעִזַּבְתָּ אוֹתִי,
וְאֲנִי עוֹד לֹא בֵּת שְׁנֵתִים,
וּפַעַם בְּחֹדֶשׁ חֲלָקִים מֵתִים יוֹצְאִים מִמֶּנִּי
בְּדָם שָׁחַר,
בְּמָלִים אֲדָמוֹת.

4.

אֱלֹהֵי הָיָה בָּא גְבוּרָפֶא
וּמַחְלִיף אֶת דְּמֵי בְּדָם לֶבֶן
וְהִבְרֵאתִי,
וְנִשְׁאַתִּי בְּתוֹכִי אֶת יְלָדִיו.

כַּתְּפִים רַחְבּוֹת שֶׁל מְלֶאכִי אֲשׁוּר
נוֹשְׂאוֹת כֶּנֶף כְּבֵדָה וְאַבֵּן מְסֻתָּת –
דֵּינִים שֶׁל נִפְשׁוֹת וְהִכְרָעָה מְחַלְטֶת
שִׁמְחִירָה נִמְדָּד בְּדָם קָרְבָּן עָכוּר.

מִפֶּל שִׁעָר תְּלוּל חוֹבֵק חֲזָה נְנוּחַ,
שׁוּרוֹת-שׁוּרוֹת סְדוּרוֹת שֶׁל תִּלְתְּלֵי גְבָרִים
אוֹגְרוֹת בְּמֶאֱפֶק אֲכַזְרִיּוֹת וְכַח
שֶׁל נְגִיעַת כֶּפֶה, שֶׁל נְעִיצַת טְפָרִים.

אֵךְ הֵם שׁוֹמְרֵי הַסֵּף, לֹא חֲלוּצֵי הַחִיל,
גּוֹפֶם רוֹבֵץ תַּחְתָּם אֵיתָן וְלֹא דְרוֹךְ,
גְּבוּתֵיהֶם – פְּלִיאָה, אָפֶם – פְּסִיעָה שֶׁל אֵיל,
וּמִשְׁפָּתוֹתֵיהֶם נִתְּזוּ חֲצִץ-חִיּוֹךְ.

אֲנִי עִם בְּנֵי תִמּוֹנָה – חוֹמָקִים בֵּין עֵין לְאַבְּנִי,
בְּמַצְלֵמוֹת שְׁלוֹפּוֹת, בְּהִבְזָקִים נִדְחִים,
נִצְבֶּת עַל רִגְלִי – זָהָב טוֹוִי מִתְּבֹן,
לוֹכֶדֶת בֵּין שְׁפָתַי חֲצִץ וְחִיּוּכִים.

בעזיבתם

בעזיבתם יקחו אתם
את הדרך לעבודה
(פקוקה כאשר ילדים אינם בחפשה),
את הלעיסה המהירה של בקר
(דגנים, חלב, מקלות גזר לא אחידים בארכם),
את פתם רק החלום הקצר על הצפית
(מראהו כשל עכבר מנקב עין).
לפני שיעזבו יבקשו שנקנה
את חפציהם שאגרו שנים
פה
כדי שיוכלו לאגור מחדש
שם.
סבתא שלי בכתה אחת-עשרה שנה
על חפציה שהפקרו בידי זרים.
כך לפחות חשבתי עד לא מזמן.
(היום אני מבינה שבכיה היה על דבר מה אחר,
אותו הדבר שאין לו שם במלים)
כי מה יעשו העוזבים עם דבר מה שאין לו שם, על מה יבכו
בדרךם לעבודה,
בלעיסתם המהירה,
בחלומם הקצר?